

Ціна 10 коп.

СТО ТА ЩЕ ОДНА...

НАРОДНІ УСМІШКИ

Б
М
О
Т
К
А
П
Є
Р
Ц
Я
№ 102

**Відсканував
і опрацював
Анатолій
МИКОЛАЄНКО
(barsikot)**

peres-ua.

peres-ua.

СТО
ТА
ЩЕ ОДНА...

ІЛЮСТРАЦІЇ К. ЗАРУБИ

«РАДЯНСЬКА УКРАЇНА»
1966

ВИ ЧУЛИ?

— Параско, ви чули? — тасмниче спитала сусідка сусідку.

— А що?

— Гапчин Микола привіз таку високу невістку, ну як ви, а може, ще й вищу, і таку страшну, ну як ви, а може, ще й страшнішу...

РІДНА ЖІНКА

Іван іде на роботу та й говорить:

— От біда... Майже ніколи не снідаю...

— А чому? — запитує його товариш. — Я завжди дома поснідаю, ще й у поле жінка щось приготує...

— Добре, що в тебе рідна жінка, а в мене третя, — каже Іван.

Повідомив Ф. ПАЛАЖЕНКО
з с. Вовківці, Роменського
району,
Сумської області.

СВЯТИЙ ТА БОЖИЙ

Напився піп так, що ледве ноги волочить. Взяли його сусіди під руки та й відвели додому. Тут попадає залементавала:

— Може, тобі кави чорної дати, а, може, соку з чорниць поп'єш, голубе? Скажи, чого хочеш?

— Х-х-ооо-ч-чу д-д-ді-в-ки-и, — пробелькотів піп.

Повідомив Р. ГОРБАТІЙ
з м. Тернополя.

ХВАЛЬКУВАТІ ГОЛОВИ

Якось у районі нараду по тваринництву проводили. У перерві між нарадою два голови колгоспів, перекурюючи, заговорили про успіхи своїх артільей. Ні тому, ні тому голові неохота про свій колгосп лихої слави пускати. От перший голова і хвалиться:

— На нашій фермі є така корова, що по сто літрів за день дає.

— Знайшов чим похвалитися, — каже другий голова. — Ось у мене успіхи! Мій агроном вивів такий сорт люпину, що з'їсть його корова оберемок, і за один раз бідон молока дає. А от до тебе я з делегацією приїду, побачу, що воно там за корова.

Перший голова чомусь почервонів, як буряк, а згодом говорить:

— Ти ж тільки зваж, що її ми годували отим люпином, який твій агроном вивів. А зараз люпину не стало, то й корова стільки літрів не дає. Так ти, коли їхатимеш, прихвати з оберемок того чудодійного люпину.

— Е, — покрутив носом другий голова, — так то ж, мабуть, твоя корова і випасла наш люпин. А ми думали: де б йому дітися?

Записано у Миргороді,
Полтавської області, від
службовця С. Крем'янського.

ДЕ БРАТИК ВЗЯВСЯ?

Івасику мати братика народила.

От Івасик і пита батька:

— Тату, а звідки дитина взялася?

— Мати в гаю впіймала тобі братика, — пояснює батько.

— Гм, — знизав Івасик плечима. — А як же вона його ловила, коли братик ходити не вміє?

Записано у Миргороді, Полтавської
області, від Грицька Рогочого.
Записав М. К. ХОЛОДНИЙ
з ст. Ромодан, Полтавської області.

ЗНАЙШОВ ВИХІД

Вітя зібрався до школи. А мати йому:

— Запам'ятай! Коли сьогодні принесеш трійку, то будеш тричі битий!..

— Тоді я принесу одиницю, — сказав Вітя.

ПЕРЕД ЕКЗАМЕНОМ

Студент ішов в інститут складати екзамен по рослинництву. Скрізь в одежі в нього були шпаргалки. Щоб не забутись, де яка шпаргалка, він на ходу повторював:

— Тут жито, — торкнувся він рукою до правої кишені у штанях, — тут пшениця, — торкнувся до лівої кишені, — тут овес, тут гречка...

Лапнув шапку на голові.

— А тут... нема нічого...

Повідомив Г. П. СТОЛЯРЧУК
з м. Житомира.

ВСТАВИВ

Одного разу пан, побачивши гончара, вирішив покепкувати.

— Ти мені, гончарику, вставиш у макітру дно, а я вже не поскуплюсь, щедро заплачу.

— Гарзд, — каже гончар. — вставлю, тільки ви спочатку виверніть макітру, а тоді приносьте.

Повідомив Г. О. ЛОГВИН
з с. Ключниківки, Комишнянського району, Полтавської області.

ТЕРПЕЦЬ УРВАВСЯ

Жив у селі куркулик один. Миршавенький з себе, працювати сам невشتهпний був, все наполягав на інших — жінку, синів, наймитів раз у раз підганяв, і при цьому все у нього обов'язково до рими виходило. Швендяє ото слідком і гугнявить під ніс:

— Омелько — швиденько...

— Хведоро — скоро...

— Оріся — не барися...

І лиш одного з наймитів не міг до рими підігнати — Харлампієм звали. Той собі відлежується, посправнішав нівроку.

Та одного разу не витримав господар, вскочив до хати, та як залементує, вже без усякої рими:

— Ти, варянице сліпа, піди хоч бузівка нагодуй...

Повідомив В. І. БОНДАРЕНКО
з м. Ізюма, Харківської обл.

СМІХОТА

— Мамо! Ото я сьогодні бачив сміхоту...

— Яку?

— Циганка ловила нашу курку і не могла зловити... А я їй допоміг.

Повідомив Г. П. СТОЛЯРЧУК
з м. Житомира.

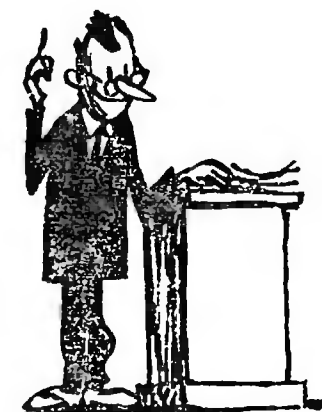

ТРОШКИ НЕ ТЕ

Викладач літератури народів СРСР монотонно читає лекцію. Читав-читав і не закінчив. Пообіцяв дочитати завтра. Але, прийшовши другого дня на лекцію, він розгублено потоптався біля столу, покректав і пробубонів:

— Дорогі товариші, оте, що я вчора вам читав, так все те не про Янку Купала, а про Якуба Коласа...

Повідомив В. І. БОНДАРЕНКО
з м. Ізюма, Харківської області.

ХТО ЛЕДАЧИШИЙ?

Жили в селі два чоловіки ледачі-преледачі. Лежать у холодку, та й усе. Одного разу люди вирішили взнати, хто з них ледачіший. Занесли обох у стару хату, поклали на соломі і запалили навколо. Горить хата. Одного вже добре підпікає.

— Ану, — каже він до другого, — подивись, що це так пече.

— Та це ж, — каже той, — треба очі розплющувати, щоб побачити.

Повідомив Г. А. МАСЛОВСЬКИЙ
з с. Дружелюбівки, Добровеличківського району, Кіровоградської області.

СПРИТНИЙ ПІЧНИК

Пічник, складаючи піч, примовляє до кожної цеглини:

— Як тут і була!

А коли прийшов другого дня, тільки ахнув:

— Іч, як і не було!

Піч розвалилася.

Повідомив В. І. ВЕРЕТЕЛЬНИКОВ
з м. Красний Лиман,
Донецької області.

ОДНАКОВО СТРИГТИ БУДЕМ...

Міліціонер хотів затримати п'яного хулігана. Але той не піддавався йому, ліз битися. Тут міліціонер розсердився, схопив хулігана за довгого чуба, поклав собі на спину і поніс.

— Ти куди за волосся тягнеш? — заволав п'яний.

А міліціонер йому:

— Однаково стригти будем!

Повідомив Г. В. ДРОБИЦЬКИЙ
з с. Свистунівки,
Нижньодуванського району,
Луганської області.

ОБОЄ «РОЗУМНІ»

Колись один пан за щось посварився з іншим паном і став позиватися. Аж ось настав і день суду. Звелів пан слугі своєму бричку приготувати, та й поїхали у місто. Ідуть, а панові суд з думки не сходить — хто ж то його виграє, хто розумніший: він чи його ворог. От і питає пан свого наймита:

— Іване, а хто по-твоєму розумніший: я чи той пан?

А Іван у відповідь:

— Та він, пане, ще дурніший за вас, а якщо й не дурніший, то такий, як ви...

Повідомив В. ЧАПЛЮК
з х. Бакша, Улянівського
району, Сумської області.

МОВЧАЛЬНИКИ

Була у чоловіка і жінки така звичка: коли посваряться одне з одним, по тижню не розмовляють. Прийде чоловік з роботи додому, а на столі аркуш паперу лежить, а на ньому написано: «Хліб на столі, борщ і голубці в духовці, компот у погребі». Наїється він і пише відповідь: «Дякую, я йду на збори».

Одного разу приходять чоловік додому і пише дружині: «Розбуди мене о шостій годині ранку, їду в командировку». «Добре» — відписала та.

Ранком прокинувся чоловік, а вже восьма година. Як зарепетує він на дружину:

— Чого не розбудила?..

А дружина мовчки показує йому на ліжко. Там на подушці лежить великий аркуш паперу, на якому написано: «Вставай, уже шість годин».

Відтоді вони й покинули цю звичку.

Повідомив Н. ТАРАСЕНКО
з м. Ковеля, Волинської
області.

ДОБРІ ЛІКИ

Давно колись селянин звернувся до аптекаря:

— Дайте мені якісь ліки на ревматизм, але добрі!

Аптекарь подає ліки і каже:

— Таких ліків, як ці, не знайдете в цілیم світі. Пан староста і пан професор лікують ними свої хворі ноги уже щось біля двадцяти років.

Повідомив Я. П. БІРКОВСЬКИЙ,
з м. Стрия, Львівської області.

ЩОБ НЕ ПЕРЕЛЯКАЛАСЬ КОРОВА

В однієї тітки на квартирі жив піп. Якось, ідучи з дому, вона попросила його прив'язати корову, коли та увечері прийде з череди.

— Тільки не перелякайте Маньку, батюшко, — попередила жінка, — зніміть оту свою шапку, бо, їй-богу, вона вас боїться, як чорта!

Повідомив В. ШКОЛЬНИЙ
з м. Білої Церкви, Київської області.

ЩЕ В ОКО ПОПАДЕ

У минулу війну темної ночі під Акерманом почалася стрілянина. В той час поблизу, на долині, стояв циганський табір. Один циган підвівся і злякано сказав:

— Що це, в біса, за війна вночі, — ще в око попаде...

Повідомив П. М. ОНОПРИЧУК.
м. Київ.

ПОРАДИВ...

У кума Гаврила захворіла кобила. Пішов він до кума Панька, бо і в того була пригода така.

— Ой, куме, допоможіть біді моїй, кобилі слабій...

Кум Панько каже:

— Моя також слаба була, так я дав їй товченого скла...

Кум Гаврило прибіг додому, дав кобилі цих «ліків». Кобила здохла.

Через декілька днів куми зустрілися. Кум Гаврило каже:

— Погані ваші ліки — здохла моя кобила...

А кум Панько відповідає:

— Моя також здохла, я хотів вам це сказати, але ви не дослухали й побігли свою лікувати.

Повідомив І. І. ЦИМБАЛИСТИЙ
з с. Студинки, Калуського району,
Івано-Франківської області.

ЯКБИ НАВПАКИ

Після зустрічі Нового року зустрілися двоє друзів.

— Ну, як тобі сподобалася вечірка? — спитав один.

— Та все було б добре, якби подавали вино таке старе, як курку, а курку таку молоду, як вино.

Надіслав І. І. ТОВТИН
з м. Мукачево,
Закарпатської області.

ТОЧНА ВІДПОВІДЬ

— Скажи мені, хлопчику, куди я зайду цим мостом?

— Як-то куди? На другий бік!

Повідомив Ю. Ф. ПАРАЦАК
з с. Поділля, Веселинівського
району, Миколаївської області.

СМАЧНІ ВАРЕНИКИ

У неділю зібралися сусідки на посиденьки. Вже звісно, що на посиденьках робиться. Лускають насіння та теревені точать.

Коли вже спорожнили півсита насіння і все перебалали, хазяйка почала свою дочку Марусю вихвалити. І прати вона вміє, і мазати, і підлогу мити, і шити, й вишивати. А особливо хвалилася, як Маруся вміє страву готувати.

Од цієї розмови сусідкам самим їсти захотілося. А коли хазяйка, підвівшись з стільця, метнулася до печі і сказала, що Маруся сьогодні дуже смачні вареники зварила, сусідки аж слину почали ковтати. А хазяйка тим часом поставила на стіл велику макітру та й каже:

— Коли ви не вірите, що дуже смачні вареники, го йдіть макітру понюхайте, тут вони були!

Повідомив М. МАРЧЕНКО
з м. Деконське, Артемівського
району, Донецької
області.

«ЗРОЗУМІВ»

Тепер уже навіть дітям нашим не те що яка-небудь машина, а й супутник — не дивина.

А як воно раніш було?

Коли появився в одному селі трактор, усе село збіглося подивитися на те «диво». Обступили тракториста, розпитують. Він пояснює, що до чого; як трактор працює, як рухається. Коли тракторист про мотор усе розказав, підійшов до нього один селянин та й питає:

— Це все я вже зрозумів. А тепер ти мені розкажи, де ж тут ті коні вмістилися, що цю машину тягнуть?

Повідомив В. КОРНІЄНКО
з м. Лебедина, Сумської області.

«СУМЛІННИЙ...»

— Слухайте, — запитує начальник підлеглого, — що ж це ви щодня на роботу запізнюєтесь?!

— Е-е-е, — відповів той, — так зате ж я завжди з роботи іду раніше...

Повідомив М. Н. СТУЛІЙ,
з селища Козельщина,
Полтавської області.

ДЯКОВА ПОВАГА

Іде дяк пізньої ночі додому. Глядь, щось серед дороги мішком лежить. Дяк як смальне його чоботом під бік:

— Ану, підіймайся — знайшов де спати!

— Ти куди, бараняче твоє горло, садиш брудними чобітьми? — загорлав лежачий знайомим голосом.

— Ох, батюшко, — схаменувся очманілий дяк, — якби ж я знав, що це ви, хіба б я їх не почистив?

Записав М. ХОЛОДНИЙ
в м. Миргороді, Полтавської області.

ЯК БАТЬКО СИНА НАВЧАВ РАНО ВСТАВАТИ

Був у батька син. Ледачий, спав до обіду. От одного разу батько встав раненько і пішов у поле, а по дорозі знайшов гаманець з грошима. Прийшов додому на обід, а син тільки встав з печі.

Батько і каже:

— Бачиш, сину, я рано встав, мені і бог дав.

Та й показав свою знахідку. А син йому:

— Добре, що ви рано встали і вам бог дав, а що тому за користь, котрий ще раніше від вас встав і гаманець загубив?..

Повідомив Я. МАРФІЙЧУК
з м. Ланчина, Івано-Франківської області.

НЕ ТАК НАПИСАВ

Раз прийшла баба до одного хлопця, просить, щоб той листа до дочки написав. Почала диктувати:

— Пиши: «Дороженька дочечко...»

Та так ніжно слова вимовляє. А в кінці й каже:

— Ану прочитай, що ти там написав.

— Дороженька дочечко, — пробасив хлопець.

— Ах, ти ж, халамиднику, — розсердилася бабуся. — Хіба ж я тобі так казала? Треба ж було лагідно так, щоб за душу взяло!..

Повідомив В. СТЕЦЮРА
з с. Недригайлова, Сумської області.

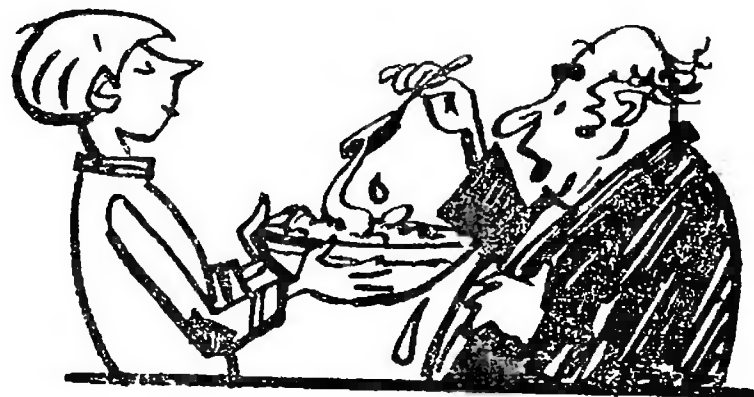
СКУПИЙ ПАН

Жив дуже скупий пан. От він одного разу і каже слугі: — Не хотять мої наймити гречаних галушок їсти. Навари їм якоїсь лемішки з висівок. І мені принеси — я покуштую...

Послухався слуга. Наварив лемішки і, як пан звелів, приніс йому на сніданок. Пан узяв ложку і став жадібно ковтати запарені прілі висівки. Дивись, мовляв, як пан їсть. А наївшись, запитує:

- Всі їли?
- Ні.
- А хто їв?
- Ви.
- А ще хто?
- Собака...

Повідомив М. РАХМАНОВ
з с. Котельви, Полтавської
області.

ХИТРИСТЬ ЛЕДАРЯ

Під час екзаменаційної сесії один ледар вирішив скласти екзамен з першою групою, сподіваючись, що йому допоможуть сильніші товариші.

Професор трохи почекав, а потім сказав:

— Хто згоден відповідати без підготовки, тому ставлю оцінку на бал вищу.

Ледар прямує до столу професора і, подаючи залікову книжку, говорить:

- Ставте мені трійку.
- Чому?
- Бо я нічого не знаю...

Надіслав читач «Перця»
Г. І. МІРОШНИК
з м. Алаверди, Вірменської РСР.

ПІД ЧЕРВОНОЮ ПАРАСОЛЬКОЮ

Ховав піп мерця і зайшов з цілим похороном до церкви. По скінченню молебня хотів відпровадити небіжчика на цвинтар, аж тут почав накрапати дощ.

— Паламарю, — звертається піп, — підіть на плебаню та принесіть мені парасольку, бо починає росити дощ, і я геть ризи змочу!

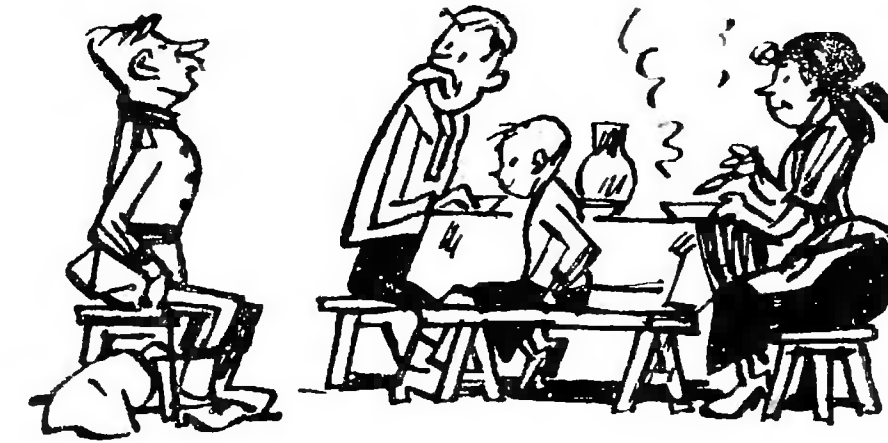
Побіг паламар на плебаню, але дома нікого не застав. Метнувся він по всіх кімнатах і аж у спальні на постелі уздрів червону парасольку. Зрадів, що не доведеться вертатися голірuch, вхопив парасольку та й приніс попові. Піп, хочеш не хочеш, — мусив відкрити червону парасольку і докінчити похорон.

Стара бабка теж була на цьому похороні. А сталося так, що за короткий час помер бабчин дід. Бабка домовилася з попом за похорон та й тиче йому ще щось у руку.

— А це що? — здивувався піп.

— А це, батюшко, ще десять крон понад ціну, тільки дуже прошу, щоб ви і мого діда ховали під червоною парасолькою.., Дуже мені сподобався такий похорон..

Надіслав читач «Перця»
Мануйло СМЕРЕЧАНСЬКИЙ
з м. Праги (Чехословаччина).

СОЛДАТСЬКА ВЕЧЕРЯ

Солдат царської армії повертався додому. Дорога була далека, а тут зимова ніч його застала. Прийшов він в якесь село і попросився ночувати до людей. Господарі якраз сіли вечеряти. Солдат і собі рішив перекусити. Поліз у торбу, а там ні крихти хліба не лишилось. Сидить він та тільки дивиться на стіл. Тут господар догадався:

— Сідай, служивий, їсти!

А він соромливо:

— Ні, спасибі.

Господар знову:

— Сідай їсти!

— Ні, спасибі.

«Ну, думає, як третій раз попросять, то єяду».

Сидів-сидів, а ніхто нічого не каже більше. Тоді солдат сам на себе:

— Солдат, слухай приказ — сідай їсти!..

І маршовим кроком пішов до столу.

Надіслав читач «Перця»
О. СВИДЛО
з м. Москви.

ЧОМУ БАТЬКО ПОМЕР

Зустрілися два приятелі, привіталися й заговорили про різні справи. От один і запитує:

— А чому ти, Юхиме, такий сумний?

— Батько помер, — відповідає Юхим.

— Що, хворий був? — запитує другий.

— Та ні, — каже Юхим.

— А чому ж помер, може, хліба не було? — допитується другий.

— Та ні, хліб був, та не було чим врізати.

Повідомив Ю. О. ТКАЧ
з м. Мінська (БРСР).

БОЧКА ДИМУ

Поверталася баба з міста додому. А квиток на поїзд не хочеться брати. Грошей шкода. Дай, думає, попробую, може, на паровозі машиніст безплатно доведе. От підходить вона до паровоза та й говорить, та так, щоб машиніст чув:

— Оце так машина! А скільки тут різних коліщат! Яку це треба мати розумну голову, щоб такою машиною керувати?!

А сама вже й клумки свої тягне на паровоз.

— Ану, бабо, вимітайся звідсіля! — гукнув машиніст.

— О! Подумаєш! Сів на бочку диму з трубою і думає, що він велике цабе! — огризнулась баба і пішла до каси.

Повідомив А. ЖИДЕЦЬКИЙ
з м. Погребище, Вінницької області.

ЯК ПАН БОРОДУ ФАРБУВАВ

Якось на базарі за рогом крамниці варив один чоловік смолу з воском, чоботи чорнити.

От підходить панок та й питає:

— Що ти, чоловіче, вариш?

А той дивиться, що в пана руда та погана борода, та й каже:

— А це бороди фарбувати.

Пан так і підскочив від радості, бо дуже вже хотів мати чорну бороду.

— Пофарбуй і мені, — каже пан.

— Платіть гроші.

Заплатив пан чоловікові добрі гроші, а той і каже:

— Встромляйте, пане, бороду в горщик і тримайте хвилини двадцять, поки я розміняю в крамниці гроші, щоб віддати вам здачу.

— А як твоє прізвище? — кинув пан навздогін.

— Моє прізвище Таке! — відповів чоловік, поклав гроші в кишеню і пішов геть.

Пан тримав бороду в горщику, аж поки смола загускла, а чоловіка все немає.

Кинувсь пан виймати бороду — не відірве. Біжить пан щодуху базаром, горщик біля бороди тримає, та й питає прохожих:

— Чи ви бачили Таке?

— Ні, не бачили, — кажуть люди.

А пан біжить далі та знов питає прохожих:

— Чи ви бачили Таке?

Бігав, бігав панок та й довелося йому відривати горщик разом з бородою.

Повідомив Ф. П. КЛИМЕНКО
з с. Сніжкове, Новогеоргіївського
району, Кіровоградської області.

ВІДЬМА

Іду я одного разу вночі вулицею, аж чую — за мною щось біжить. Проїшов одну вулицю — біжить, проїшов другу — біжить, проїшов третю — біжить. Ну, думаю, відьма. Зайшов за ріг вулиці, і тільки вона наблизилась, я кілком її як уперіщу. Відьма повернулася й хода.

Розповів я батькові, коли прийшов додому, як відьму частував, і ліг спати. А на ранок сполоханий батько будить мене:

— Вставай, Іване, будемо дорізувати нашу свиню, бо їй хтось так розбив рило, що вона більше одного дня не виживе.

Надіслав І. СЕРАЖИМ
з с. Пашенна, Козельцан-
ського райбну, Полтавської
області.

ПРАВДУ СКАЗАВ

Прийшов якось чоловік додому, та й каже сумно своїй жінці:

— Пан наказав відвести йому за несплату податків нашу ялівку...

А жінка саме поставила на стіл горщик з гарячою картоплею в мундирах. Чоловік аж повеселішав, бо й справді-таки голодний був.

— Спасибі богу, — каже, — що для нас хоч картоплю створив. Тож і нам є з кого шкіру дерти. Дасть бог, колись і з панів здерем.

— Правду кажеш, чоловіче, — відповіла жінка і ближче присунула до нього горщик.

Записав у селі Конюшки
Семенівській, Рудківського
району, Львівської області
В. ЗІНЕНКО.

ЛІКАРСЬКА ПОРАДА

- Сусідко, а що вам сказав лікар про ноги?
- Та сказав, що могла б я їх уже хоч раз помити...

Повідомив А. Ю. ТЕЛИЧКО
з м. Ужгорода.

САМ СЕБЕ ПЕРЕХИТРИВ

На одній станції стояв поїзд Ленінград—Київ. У вагон зайшов дядько.

— Людей багато, — думає він, — але я їх одурю.

Він відкрив кришку чемодана і закрив, а потім поліз під лавку.

— Що ви шукаєте? — заметушились пасажири.

— Та не заважайте, — сказав він, — я все одно її спіймаю.

— Кого?

— Та змія з чемодана втекла...

Людей з вагона як вітром здуло, а дядько заліз на полицю і спить. Вночі прокинувся і гукає:

— Провідник, скоро Київ буде?

А провідник лазить з ліхтарем під лавками.

— Який там Київ! — каже він, — вчора якийсь дурень випустив змію, тепер відчепили вагон. От і стоїмо в тупику...

Повідомив читач «Перця»
С. П. ОЛЕФІРЕНКО
з м. Ленінграда.

ДОБРОГО ЗДОРОВ'Я!

У хату одинокої баби Секлетки провели радіо. Ранком, о шостій годині, воно вперше заговорило:

— Доброго ранку!

Баба схопилась із постелі:

— Доброго здоров'я! Куди це ви так рано?..

Повідомив Г. П. СТОЛЯРЧУК
з м. Житомира.

ЗАРОБИВ

Працював дід літо у пана і заробив святкову свиту. Надів її вперше в неділю до церкви. Коли зустрічає його кум і захоплено питає:

— З якої ж це ви, куме, матерії таку свиту пошили?

— А ви за яку, куме, латку питаєте?

Повідомив
М. Т. ПЕРЕПЕЛИЦЯ
з м. Крем'яч,
Кіровоградської області.

ПЕРЕПРАВА

Переправляли якось селяни пана через річку. Течія була дуже швидкою, а човен малий, хиткий. Коли вони вибралися на середину, човен почало перехиляти, і пан упав у воду. Кинулись на порятунок. Почали кидати мотузку. А один селянин і кричить другому:

— За шию, за шию накидай, а то втопиться!

Повідомив П. М. ХОМЕНКО
з с. Васютинці, Чернобаїв-
ського району, Черкаської
області.

ПОЯСНИВ

Це було ще до революції.

На сільському сході виступав якийсь панок, що приїхав з земської управи. Свою промову він закінчив словами:

— Я гуманний чоловік, і прогрес — моя ідея.

Один селянин, який стояв ззаду, спитав у свого сусіда:

— А що то він сказав?

— Та каже, що був гуменним, та прокравсь, а тепер не знаю, де я.

Повідомив І. М. ГРИГОРЕНКО
з с. Вороньків, Бориспільського району,
Київської області.

ПОХВАЛИВСЯ...

Одного разу із міста їхав пан і по дорозі підвіз селянина. От панові захотілося похвалитися своєю ученістю. І він гоноровито сказав селянинові:

— Я учився аж 20 років!

Селянин трохи подумав та й каже:

— Невже ж ото ви, паночку, такі дурні були, що вас так довго учили?

Повідомив В. І. ІЛЬЄНКО
з с. Смотрики, Полтавської
області.

ЯК ПАН КАЗОЧКУ СКЛАВ

Покликав пан свого наймита та й каже йому:

— Слухай, Іване, чому це ти про мене казочки складаєш та по селу пускаєш? Хіба тобі погано живеться у мене? Я ж тебе одягаю, годую тим, чого, може, й сам не їм.

Вислухав Іван та й каже:

— А оце вже, пане, ви самі казочку склали. Бо одягу не даєте і харчі погані.

Повідомив І. ЯЛОВЕНКО
з м. Запоріжжя.

ПРОВЧИВ

Прокинувся ранком син і з постелі почав розповідати батькові, який саме заступильно вистругував:

— Ну й сон же добрячий снився! Начебто іду полем і бац — мішок золота... Несу, значить, його, аж, дивлюсь — на деревах пташки сидять. Та до того вже дивовижні, що і в казках про подібних не чувано. Поставив я мішок на землю та давай їх розглядати, а коли нагнувся... золото хтось вкрав...

Тут батько як огріє сина заступильном межи плечі:

— Вічно ти гав ловиш!

Записано у с. Кобинцях,
Миргородського району,
Полтавської області, від
колгоспниці Надії
Ткаченко.

«ВМІЄ СОБІ ПОРАДИТИ»

— Не розумію тебе, — каже Андрій до Миколи, — лікар приписав тобі щоденно одну чарку вина, а ти вже п'яту п'єш...

— Що ти від мене хочеш? Я строго дотримуюсь лікарського приписку; я був у п'ятох лікарів і кожний з них приписав мені по одній чарці.

Повідомив П. В. НОСА
з Закарпатської області.

ЧИ ВРОДИЛА ГРЕЧКА

На ярмарку в містечку зустрілися двоє знайомих. Вони були з різних сіл і не бачилися вже більше року. Один з них і питає другого:

— А що, Петре, вродила у вашому селі цього літа гречка?

— Та хто сіяв, то ще півбіди, а хто не посіяв, то геть нема нічого.

Повідомив І. М. ГРИГОРЕНКО
з с. Вороньків, Бориспільського
району, Київської області.

ПРИЙМАК У ЦЕРКВІ

Один приймак пішов до церкви, подивився на чорного, порепаного Христа та й сказав:

— Катували тебе, терновим вінцем мучили, розп'яли...
Дуже багато ти, Христе, витерпів, але одної муки не
зазнав — у приймах не був!

Повідомив М. А. МАГЕРА
з с. Печихвости,
Горохівського району,
Волинської області.

ПОРОЗУМІЛИСЯ

Під великдень послав піп дяка роздобути десь барана.
Дяк вирішив поїхати верхи конем аж у п'яте село, щоб
легше кінці у воду сховати. Та попався дяк. Люди коня
відібрали, і мусив, сердега, пішки тюпати додому.

Піп, не дочекавшись дяка, почав службу. Обернувся
до людей, аж бачить дяка за криласом. Не стерпів піп,
щоб не спитати, як справа з бараном, та й затягнув на
все горло:

— Дяче, дяче, а де ж твоє бе-ге-ге-е?

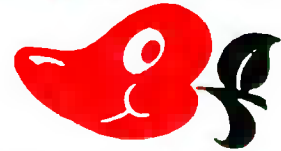
А дяк відспіває:

— Через твоє бе-ге-ге пропало моє іга-го-о-о.

Повідомив М. І. ФЕДОРАК
з м. Стрия,
Львівської області.

peres-ua.

peres-ua.

ПОКАРАВ

Жив у нашому селі чоловік один і мав він козу. Пуття
з неї було мало, і вирішили вони з дружиною здати ко-
зу «Заготскотіві». Так і зробили. Повернувся господар
додому, зайшов у молодий садок та тільки ахнув: багато
саджанців було попсовано так, що їм уже ніякі ліки не
могли допомогти.

Він до дружини:

— Ти не знаєш, хто це покалічив садок?

— Та то ж учора наша коза вискочила з повітки і да-
вай там гасати...

— Ах ти ж клята! — сказав господар і, схопивши кар-
туза, побіг з дому. Прибігає до директора «Заготскоту» і
просить:

— Поверніть козу. Ось, будь ласка, візьміть назад
гроші.

Повернули чоловікові козу. Привів він її додому. Опи-
нившись на знайомому подвір'ї, вона радісно замекала, та
радість її була недовгою: розлютований господар схопив
дрючка і почав її гамселити по ребрах, примовляючи:

— Оце тобі! Оце тобі! Будеш знати, як псувати садок!

Повідомив Ст. БЕЗВЕРХИЙ
з с. В.-Кринки,
Полтавської обл.

ПРОСТИЛА ГРІХИ

Були дві куми і обидві глухі. Дуже вони між собою дружили, частенько між собою лаялись і по-всякому одну одну обзивали. От перша кума задумала піти до церкви говіти. Приходить вона до другої куми, щоб та простила гріхи.

Заходить до хати, а кума взула нові черевики і сидить, пряде куделю.

Перша кума кланяється і говорить:

— Прошу прощення!

А друга кума думала, що та розглядає її черевики і хвалить їх.

— Швець пошив, — говорить друга кума.

— Прошу прощення другий раз! — говорить перша кума.

— Три карбованці за роботу взяв...

— Прошу прощення третій раз.

— Пошив із свого товару.

— Простіть, кума, всі три рази.

— Перший раз взула...

Та по тому й розійшлися.

ПІП І ГАРБУЗ

Вивіз один селянин на базар гарбузи продавати. От до нього підходить піп і питає:

— А що це ти продаєш?

— Е, батюшко, це таке, що з нього вилуплюються лошата. А з того лошати може вирости добрий рисак.

— А як же це воно робиться? — питає піп.

— А дуже просто, — говорить селянин. — Взяти оцю штуку (показує гарбуза), покласти у гніздо, посидіти на ньому тижнів зо три, потім розбити і — матимете лоша.

Піп подумав, що як купити за одного карбованця гарбуз і вилупитися лоша, а потім з нього виросте рисак, то його можна буде продати за 100 карбованців.

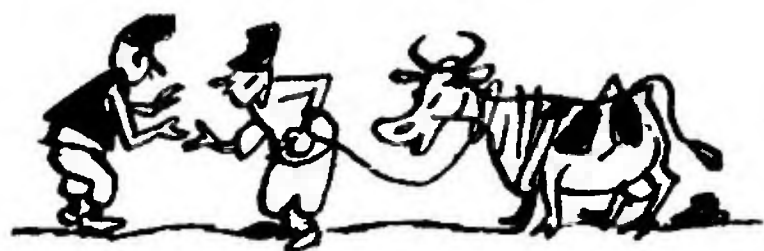
От піп вибрав великого сірого гарбуза, приніс додому. Сидить на ньому тиждень, сидить другий, третій... Уже гарбуз почав гнити. Розсердився піп, виніс того гарбуза з гніздом у поле та як кине у бур'ян. А там заєць лежав. От він як схопиться і тікати, а піп думав, що то з гарбуза вже вискочило лоша, та як кинеться за тим зайцем, скільки сили, та як заірже по-конячому: — Ііі-го-го-го... Ііі-го-го-го...

Піп тоді став, почухав потилицю і каже:

— Ото-бо я дурень! Чого я того гарбуза в хаті не розбив?

Повідомив читач «Перця»
М. Ф. ШУЛЬГА
з радгоспу «Бабетово»,
Єврейської автономної
області, Хабаровського
краю.

ЯК КОРОВУ ПРОДАВАЛИ

- Я чув, дядьку, що ви корову продаєте.
— Продаю, продаю, — відповів дядько. — А ви далеко від базару живете?
— Близько.
— Тоді приходьте, будемо сватами.
Пройшов час. Зустрів покупець дядька і почав хрестити вздовж і впоперек:
— Сякий, отакий! Що ж ти мені за корову продав?! Во-на ж не доїться!?
— А я вас запитував, — спокійно відповів дядько, — чи ви далеко від базару живете. Щоб було, де молоко купувати...

МОГОРИЧ

- Зустрілись приятелі — любителі випити.
— Привіт, Панасе!
— Здоров, Тарасе!
Зайшли в пивну. Випили.
— Панасе, — сказав Тарас, — кабан є продажний?
— Є.
— Тоді поїхали до тебе могорич пити.
Приїхали. Панас жінці:
— Готуй могорича — на кабана покупця привіз.
Ставить господиня закуску та випивку на стіл і розхваляє кабана на всі боки.
Коли покінчили з могоричем, жінка до Панаса:
— Так він зараз і кабана візьме?
— Навіщо Тарасові кабан? — відповів п'яний Панас. — У нього свій є. Ми тільки могорич випили...

Записав А. СКОРИК з села Ново-Краснянці,
Кремінського району, Луганської області.

НАСОЛИВ

Дід Бондар за своє довге життя чимало зазнав страждань і горя. І від кого б ви думали? Та від власної баби. Дуже сварлива була. Одного разу, коли в старого урвався терпець, він подумав: «Завжди мовчав, а на цей раз уже насолю!».

Подумати подумав, а сказати нічого не сказав. Устав ранком, узяв вила і почав цілитися в бичка, якого баба дуже любила. Цілився, цілився, а баба так і не побачила.

— Нічого, — думає дід, — ти ще погаласуєш!

Разів зо три повторював дід тонко продуману операцію, але баба все якось не бачила.

Сусіда, Михно Семен, добрий мисливець, спостерігаючи за діями Бондаря, думав: «Мабуть чолові'яга хоче вбити бичка, та ні з чого».

Коли дід наступного ранку знову почав цілитися, пролунав постріл, і бичок, наче підрубаний, упав, востаннє махнувши хвостом на світ божий.

— Оце так насолив! — подумав дід. — І який воно чорт вила зарядив?

А баба Бондарка, тримаючи в руці кочергу, вже йшла в наступ.

Повідомив читач «Перця»
В. ЛЯШЕНКО
з м. Петрозаводська,
Карельської АРСР.

РОЗУМНА ДИТИНА

Сидить Микола, їсть. Підходить до нього мати:
— І скільки я тобі казатиму: як обідаєш, знімай картуза.
— А я тільки снідаю, — відповідає син.

ВІРНА ПРИКМЕТА

Кличе мати сина та й каже:
— Сходи, синку, до тітки Мотрі, спитай, чи дядько Петро гроші одержав.
— Одержав, — відповів син.
— А ти звідки знаєш?
— Та в тітки Мотрі на лобі гулі.

ЗАСПОКОЇВ

Сидить мати та й плаче. Підходить син, питає:
— Чого ви, мамо, плачете?
— Плачу, синку, що тобі вже 20 років, а помочі від тебе ніякої немає.
— Не плачте, мамо, — заспокоїв матір син, — я скоро оженюсь, то й буде вам поміч.

Повідомив В. КОРЖ
з м. Дніпропетровська.

НЕХАЙ ПОКРУТИТЬСЯ

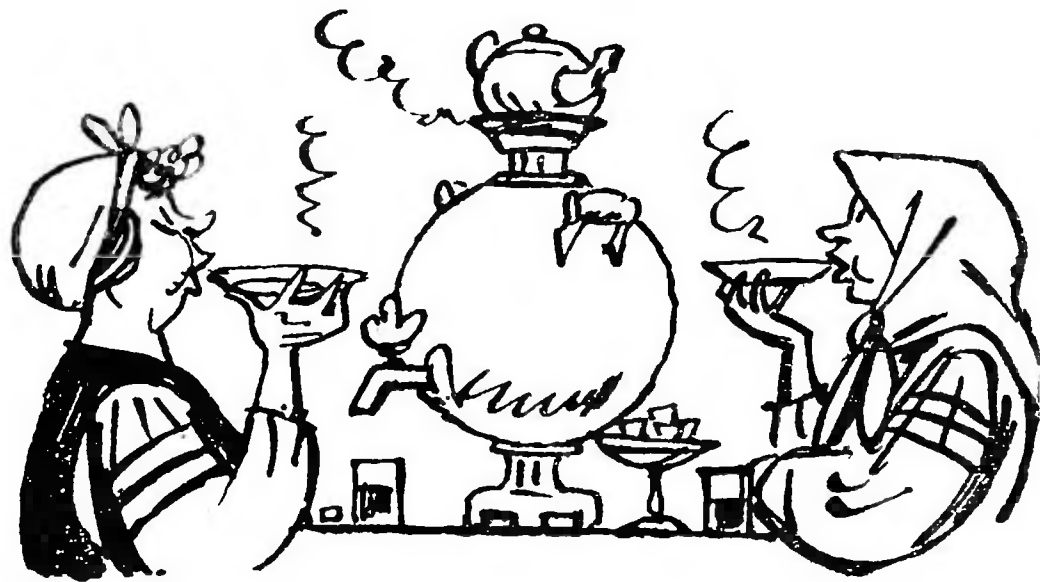
Ліг чоловік спати, а заснути не може — все крутиться. От жінка і питає:
— Чоловіче, чого це ти все крутишся та крутишся?
А чоловік і каже:
— Та місяць тому позичив я у Федора Кіндратовича п'ятсот карбованців, а сьогодні строк віддавати...
Жінка, нічого не кажучи, одяглася, вискочила з хати і до сусіда:
— Федоре Кіндратовичу, мій чоловік позичав у вас гроші?
— Позичав. Сьогодні повинен був віддати.
— Так він вам не віддасть! — гукнула і пішла геть.
А прийшовши додому, сказала чоловікові:
— Можеш спати спокійно, хай і він тепер трохи покрутиться.

Повідомив
В. О. КУДРИЦЬКИЙ
з м. Ірпеня,
Київської області.

БЕЗ ЦЕРЕМОНІЇ...

Якось до однієї багатой куми зайшла бідна.
— Сідайте, кумасю, чайком пригощайтесь, а я вийду на хвилику, бо кудись півень запропастився.
Повернувшись, знову запрошує:
— Пийте, пийте без церемонії, ви ж у куми...
— Та я вже, той, пила, без церемонії, от якби ще й з церемонією...

Надіслав читач «Перця»
Б. ПЕНЗЕЛЬ-САЦЮК
з м. Малорита,
Брестської області (БРСР).

У СТАРОСТИ

Староста: — Ви хочете обжалувати свого сусіда за образу честі. Що ж він вам сказав таке образливе?
Іван: — Він кричав на мене: «Іди собі до такого злодія, як ти сам!»
Староста: — А ви йому що сказали на це?
Іван: — Я сказав, що йду прямо до вас!..

Повідомив В. І. ЦІЦАК
з с. Імстичове,
Іршавського району,
Закарпатської області.

НАГОДУВАВ

Один наймит прийшов з поля пізно ввечері, а пан йому й каже:

— Гей, Іване, іди там борщ їж.
— А де він? — обізвався наймит.
— Не хочеш, то й не треба!

НЕМА В ЩО ВЗУТИСЯ

— Мамо, в нас є чорний крем?
— А куди ти, сину?
— До клубу.
— То напій спершу корову.
— Та нема в що взутися.

Повідомив Д. ПАДРА
з м. Ізмаїла,
Одеської області.

ЗАСИПАВСЯ

- Лихо спіткало мене, куме!
- Яке?
- Та секрет!
- Який же секрет?
- У хаті стеля завалилася.
- Та хіба ж це секрет?
- Аякже. Я наносив на горище кукурудзи з колгоспного поля, а стеля не витримала та й завалилася... Тільки нікому не кажіть.

Повідомив О. МІЩЕНКО
з радгоспу «Саханка». Новоазовського району, Донецької області.

ТРИ ЮШКИ

Дорікає мати заміжній дочці:

— Кажуть люди, що ти погано свекра годуєш. Схаменися, доню!

— І що то люди патякають?! — відказує дочка. — Та я йому даю їсти досхочу. Ось хоч би й сьогодні: варила картоплю в лущайках — юшку дала, варила вареники — юшку дала, варила яєчка — юшку дала. Та ще мало?

МОВЧАН-ЗІЛЛЯ

Прийшла жінка до ворожки та й просить:

— Допоможіть, бабусенько! Така мені біда, така біда!.. Чоловік мене щодня лає — рот йому не затуляється.

— А ти мовчиш? — питає баба.

— Де б я йому мовчала?! Він мені слово, а я йому десять. Така біда, таке горе! Доведеться кидати чоловіка...

— Нічого, — каже ворожка, — цій біді можна допомогти.

Пішла у хижку і виносить звідти пляшечку з прозорою рідиною.

— Оце, — каже, — мовчан-зілля. Носи його завжди з собою. Як чоловік почне тебе лаяти, то ти швиденько одвернись і набери у рот. Але не ковтай зразу. Що він не говоритиме, а ти не ковтай. Аж коли він від тебе відчепиться, тоді поволеньки ковтни.

Жінка подякувала і пішла.

Через якийсь час приходить знову, несе бабі і сало, і масло, і курку, і яєць. Та дякує, дякує:

— Ой, спасибі ж вам, бабусенько! Яке ж ваше зілля хороше! Так ми тепер добре живемо, так мене чоловік любить та жалує. Дайте ще.

І втретє приходить та жінка, і вчетверте — все за тим зіллям. Бабі вже надокучило, вона й каже:

— Тепер ти вже до мене не йди. А як скінчиться це зілля, піди до криниці, вклонися на всі чотири сторони, та й набери води в пляшечку. А вживай її, як і перше.

Повідомила О. М. БАНДУРА
з м. Києва.

ЯК ІВАН КУРЧАТА ВИСИДЖУВАВ

Один пан був дуже скупий, а в нього служив дуже хитрий Іван.

От одного разу пан і каже своєму Іванові:

— Іване, коли ти такий ледачий, то хоч знайди мені квочку, щоб курчат висиділа.

А Іван:

— Навіщо, пане, квочку, — вона вам мало висидить курчат, от доручить мені, я сам вам висиджу 200 штук. Лише одна умова — дасте теплого кожуха. Їсти чотири рази і чвертку горілки на день. Подумав пан та й каже:

— Добре, я згоден.

Так і зробив. Іван сідає на гніздо, а пан його годує і напуває. Тим часом Іван яєчка всі випиває. Коли вже допив до кінця, взяв і запалив гніздо, наробив багато диму і буцімто гасить пожежу. Тут пан як прибіжить, як наробить крику.

— Іване, рятуйся, чорт з ними, з тими курчатами.

А Іван все «квок-квок»... І буцімто гасить пожежу. Коли вже почав горіти маєток, Іван вискочив надвір, а пан до нього:

— Добре, що хоч ти врятувався... Якби не пожежа, то добра б з тебе квочка вийшла.

Повідомив В. ГРЕЧАНЮК
з м. Угнова, Забузького району,
Львівської області.

«ПОСЛУГА»

— Петре, за що тебе по судах тягають?

— Та я вибив пил з панової шуби.

— Та ти ж зробив панові послугу.

— Воно-то так, та, на лихо, в тій шубі пан був.

Повідомила О. М. БАНДУРА
з м. Києва.

ПОСИДЕНЬКИ

— Сиджу я, не йду я, піду я.

— Подождіть, кумонько, я тісто замішу.

Сидить кума, замісила тісто друга.

— Сиджу я, не йду я, піду я.

— Подождіть, кумонько, я вареники поліплю.

Сидить кума, вареники ліпить друга.

— Сиджу я, не йду я, піду я.

— Подождіть, кумонько, я вареники зварю.

Сидить кума, вареники варить друга.

— Сиджу я, не йду я, піду я.

— Подождіть, кумонько, я вареники витягну.

Сидить кума, витягла вареники друга.

— Піду я, кумочко.

— Подождіть, кумочко, я вареники помастю.

Сидить кума, мастить вареники друга.

— Ой, кумонько, піду вже я.

— Ідіть, кумасю, я вже упоралася з варениками.

Облизалася кума смачно та й пішла додому.

Повідомила Л. С. БУШТЕЦЬ
з с. Корсунь, Дебальцівського району,
Донецької області.

ГОСТИНИ

Х а з я й к а: — Вітаю вас, дорогий Василю Петровичу.
А де ж ваша дружина?

Г і с т ь: — Ми вдома тягли жеребки, кому до вас іти.

Х а з я й к а: — Ну, і ви виграли?

Г і с т ь: — Ні, програв.

Повідомив М. КОЛЕСНИК
з м. Здолбунова, Ровенської
області.

МЖИЧКА

Накрапав дощик. Сіяла мжичка. У курені на пасовиську лежав батько, а малий син виглядав і дивився, як паслась отара.

— Татку, татку, а що то йде?

— Та мжичка, сину!

Син подививсь, подививсь та й знову питає:

— Тату, а що то йде?

— Мжичка, сину. Чи не замовкнув би ти?

— Тату, тату, а мжичка вівцю понесла!..

Повідомив зоотехнік
Р. В. ГОЛОВЕНКО
з с. Марага, Дагестанської
АРСР.

ЩО СКАЗАВ ГОСПОДЬ

Розсердився якось дяк на попа та й склеїв йому воском листки в євангелії. От піп проспівав: «І рече господь...» та й давай шукати потрібну главу в книжці. Перекидає і співа:

— Рече господь... рече господь... рече господь...

А глави потрібної найти ніяк не може — листки склеєні.

— Що ж він рече? — питається дяк.

— А бодай тобі заціпило! — заревів піп на всю церкву.

Повідомив О. М. ІЩУК
з м. Фастова, Київської обл.

З ЯРМАРКУ

Продав чоловік на ярмарку корову і повернувся додому п'яний. Жінка й питає:

— Корову продав?

— Продав.

— А де ж гроші?

— Спать, стара, спать...

ОПОВІДАННЯ СМІЛИВЦЯ

— Іду я, а їх біжить семеро, та обоє у валянках. Я як заїхав одному у вухо, він так і покотився. Піднявся, значить, а вони мене один і другий тільки р-ра-аз по потилиці. Я тоді гнаться за ними вшпарив. Біг, біг, оглянувся, а вони далеко відстали, обоє ж у валянках...

Повідомив І. М. СУХИНА
з с. Містки, Луганської
області.

ЧУДАСІЯ

— Ой ви, дядьку Мусію, чи ви бачили чудасію?

— Ні, я бачив чудака, в нього вдача отака: на печі вовка убив, а граблями облупив, сокирою ячмінь жав, серпом дрова рубав, у безтарку застріг козу та й поїхав по лозу.

— Ну й смішний той чудака, хіба можна робить так!

Повідомив І. СЕРЕДА
з с. Овлаші, Роменського
району, Сумської області.

ДЕ ШУМИТЬ, А ДЕ ТИХО

Два сусіди, зустрівшись увечері, пішли в пивну і пропили всі гроші, які в них були. На ранок другого дня знов зустрілись.

— Ну, як діла? — питає один.

— Та нічого, — відповідає другий, — тільки голова щось дуже шумить, а в кишені тихо-тихо.

Повідомив І. САВЧЕНКО
з м. Волгограда

НЕ ТУДИ ПОТРАПИВ

Було це ще тоді, коли пани жиріли роками, а біднякам щодня нічого було їсти.

Якось посеред ночі бідний селянин почув шарудіння в коморі. Він піднявся з лежанки і туди. Дивиться: продерта солом'яна стріха і в коморі шастає злодій.

Побачивши хазяїна, злодій кинувся до дірки і кулею вилетів надвір. А бідняк стоїть собі та руками розводить:

— Тут самому і вдень нема чого взяти, а він хоче щось уночі знайти.

Повідомив В. ХАРЛАМОВ
з с. Гладковичі, Овруцького
району, Житомирської
області.

СОЛДАТ І БОГОМАЗ

Було це давно. Іде якимось вулицею солдат. Глянув у вікно, бачить сидить богомаз і малює ікону. Заходить до нього солдат та й каже:

— Змалюй мого батька.

— Як же я його змалюю, коли я його не бачив? — відповідає богомаз.

А солдат, не довго думаючи, одказує:

— Пане художнику, ти ж бога теж не бачив, а малюєш!

Подав В. ГИЛЬ
з с. Матійки, Народицького
району, Житомирської області.

ОЦЕ КОРОВА!

Питає на базарі покупець у продавця:

— Ну, як корівка? Скільки молочка дає?

— Корівка так собі, по відру дає...

— На день? — зрадів покупець.

— Та де там — тричі на день: і ранком, і в обід, і ввечері.

— Оце корова! — подумав покупець. — Купую!

Привів корову додому. Ранком почав доїти, а корова ногою по відру — гах! Покотилося відро. В обід — трах! Увечері — трах!

Розсердився покупець і побіг до продавця:

— Навіщо ти мене обдуриш? Від твоєї корови і каплі молока не візьмеш, брикається вона, як жеребець, відра всі перебила.

— А я тобі казав, що корова кожного разу дає по відру...

Повідомив М. П. КУЮН
з с. Орлове, Ново-Покровського району,
Дніпропетровської області.

ЯК ДО ЧОГО...

Пішов один чоловік з сином косити. Покосили вони трохи, та й сіли полуднувати.

— Щось мало ми, синку, викосили.

А син:

— Ну, то що ж, тату, ви — старий, я — малий.

Коли уже попоїли, чоловік подивився у порожню торбу і каже:

— Щось багато ми, синку, з'їли.

А син:

— А як же ж, тату, ви — мужчина, і я — мужчина.

Повідомив М. Й. КАПУЛА
з с. Калініно, Тульчинського
району, Вінницької області.

СИНОК-ДИПЛОМАТ

Пекла мати пиріжки до свята. А синок підійшов, подивився на материну роботу та й каже:

— А чого це ви, мамо, зі мною не розмовляєте?

— Та що ж я тобі, сину, буду говорити?

— А ви б сказали: «На тобі, сину, пиріжок».

Повідомив Є. Ф. МУСІЄНКО
з м. Тули.

ХОРОБРИЙ ЗАЄЦЬ

Одного разу заєць напився та й каже:

— А подайте мені лева... Я його зараз роздеру на шматочки!..

Аж глядь, а лев іде назустріч.

— Ти звідки, зайчику! — питає лагідно.

— З хрестин, — затрусився, ставши на задні лапки, заєць. Та ледь вимовив це, як упав і заснув.

Лев хотів було його з'їсти, а потім подумав: п'яний... гріх його зараз їсти. Хай краще прокинеться...

Сів лев і чекає. Аж бачить прямисінько на нього біжить тигр...

Лев кинувся на тигра, тигр на лева та так билися, аж поки один одного до смерті загризли.

Прокинувся зайчик, побачив мертвих лева і тигра, почув потилицю та й каже:

— От що можна зробити під п'яну руку!

ТЕЩА ПРОВЧИЛА

В одному селі жив чоловік з жінкою. Що жінка, було, не зварить, — усе йому не смачне.

— Піду до тещі, — каже чоловік, — вона смачніше варить.

Прийшов.

— Мамо, ви борщ варили?

— Варила, сину, варила.

— Насипте тарілочку.

Мати насипала (а борщ такий пісний-пісний, аж світиться). Зять наївся і говорить:

— От уже до чого добрий борщ!

Прийшов додому й ну жінку лаяти:

— Ах ти недотепа, навіть борщу по-людському зварити не вмієш, от пішла б та повчилася у своєї матері.

Не хоче чоловік домашнього борщу їсти, до тещі внадився. Ходив він, ходив. Та ось одного разу, коли він спитав:

— Мамо, борщ є?

Теща відповіла:

— Є, зятьок, є... Але ти трохи почекай, я схожу попраю корову...

Поки зять сидів у хаті, теща бігом до дочки, взяла горщик борщу та й додому. Насипала зятеві та й питає:

— Ну як, смачний борщ?

— Дуже смачний! Ще, здається, такого ніколи не їв!..

А теща руки в боки та й каже:

— А чи знаєш, зятьок, що цей борщ твоя жінка варила?!

З тих пір не ходив той чоловік до тещі борщ їсти.

Повідомив В. О. КУДРИЦЬКИЙ з м. Києва.

ЯК СОЛДАТ «ГОДІ» З'ІВ

Відслужив царський солдат двадцять п'ять років і повертався пішки додому. Зайшов він переночувати до однієї скупі хазяйки. Вона вже лягла спати на печі, а голодному солдатові ніяк не спиться на лаві.

От він і питає:

— Хазяєчко, може, у вас попоїсти що-небудь знайдеться?

А у неї в печі стояла макітра з варениками і борщ.

— Та є, — каже, — у печі борщ та й годі, бери їж.

Солдат поїв борщ, а тоді й за вареники узявся. Та й поїв усі до одного.

Уранці хазяйка почала лаяти свого постояльця, а він і каже:

— Та коли б я знав, що то вареники, то нізащо в світі не їв би, я думав, що це ви «годі» такі добрі зварили.

Повідомив О. КУРАКСА
з м. Києва.

ГІСТЬ З МІСТА

— Скільки років має ця теличка, дядьку?

— Два роки.

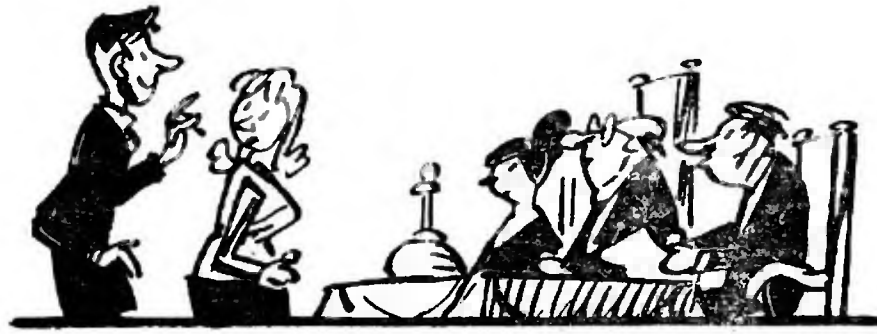
— А по чому ви пізнаєте?

— По рогах...

— Ах, і справді... Я й не помітив, що вона має два роги.

Повідомив Ю. Ф. ПАРАЦАК
з с. Поділля, Веселинівського
району, Миколаївської
області.

СПИЙМАВ НА БРЕХНІ

- Жінка бере в суді розлуку з чоловіком.
— У чому причина розлуки? — запитує суддя.
— Головна причина полягає в тому, що він у мене дурний, як пень.
— А що, хіба ви не знали про це, коли розписувалися?
— питає суддя.
— Тоді я не знала...
— А що ви скажете? — звернувся суддя до чоловіка.
А той і каже:
— Бреше, знала вона...

Повідомив О. ЕРЕУС
з м. Шостки, Сумської
області.

А ТИ КАЗАВ...

- Одного разу в поїзді зустрілися два мисливці. Один запитав:
— Ви на лисицю?
— Та ні, — відповідає той, — на зайців.
— Е, братику, де вже тим зайцям бути, як стільки стрільців розвелось. От колись, бувало, підеш...
У цей час до мисливців наблизився контролер:
— Приготуйте квитки, громадяни!
— Я не встиг взяти, — схаменувся той, котрий шкодував, що мало зайців.
— Доведеться вам, громадянине, платити штраф, ідьте-но за мною.
Другий подивився вслід і додав:
— Е, братику, а ти казав, що зайців немає.

Повідомив В. КУДРИЦЬКИЙ
з м. Ірпеня, Київської області.

НЕ РОЗГУБИВСЯ

- В одному Будинку культури було дуже занедбано художню самодіяльність. Директор Будинку, щоб зняти з себе відповідальність, почав кричати на баяніста:
— Ти винен, що немає самодіяльності... Якщо й далі буде така робота, то я тебе зніму. Ось поїду скоро в область і привезу нового баяніста! Годі з тобою панькатись!!!
Баяніст слухав, слухав, а потім і каже:
— Товаришу директоре, якщо поїдете в область за баяністом, то не забудьте привезти з собою і нового директора, а то все одно діла не буде.

Повідомив Г. МАКСИМЕЦЬ
з м. Берестечка, Волинської
області.

МАЄ НЮХ

- Ти бачив? Кінь хотів вкусити мене за голову.
— Має нюх, почув полову.

КОРОВ'ЯЧЕ ЯЙЦЕ

- Селянин приїхав до міста і бачить на вулиці юрбу. Питається одного пана:
— Прошу пана, що там сталося?
А панок хотів покепкувати з селянина та й каже:
— Що? Корова знесла яйце...
— Ага! — відповідає селянин, — з нього буде, напевне, таке теля, як пан...

Повідомив Ю. Ф. ПАРАЦАК
з с. Поділля, Веселинівського
району, Миколаївської області.

«ПРИЛУНИЛИСЯ»

На Місяць прибув космічний корабель з однієї капіталістичної держави. Новоприбулі встромили прапор і почали вигукувати:

— Місяць наш! Ми завоювали!

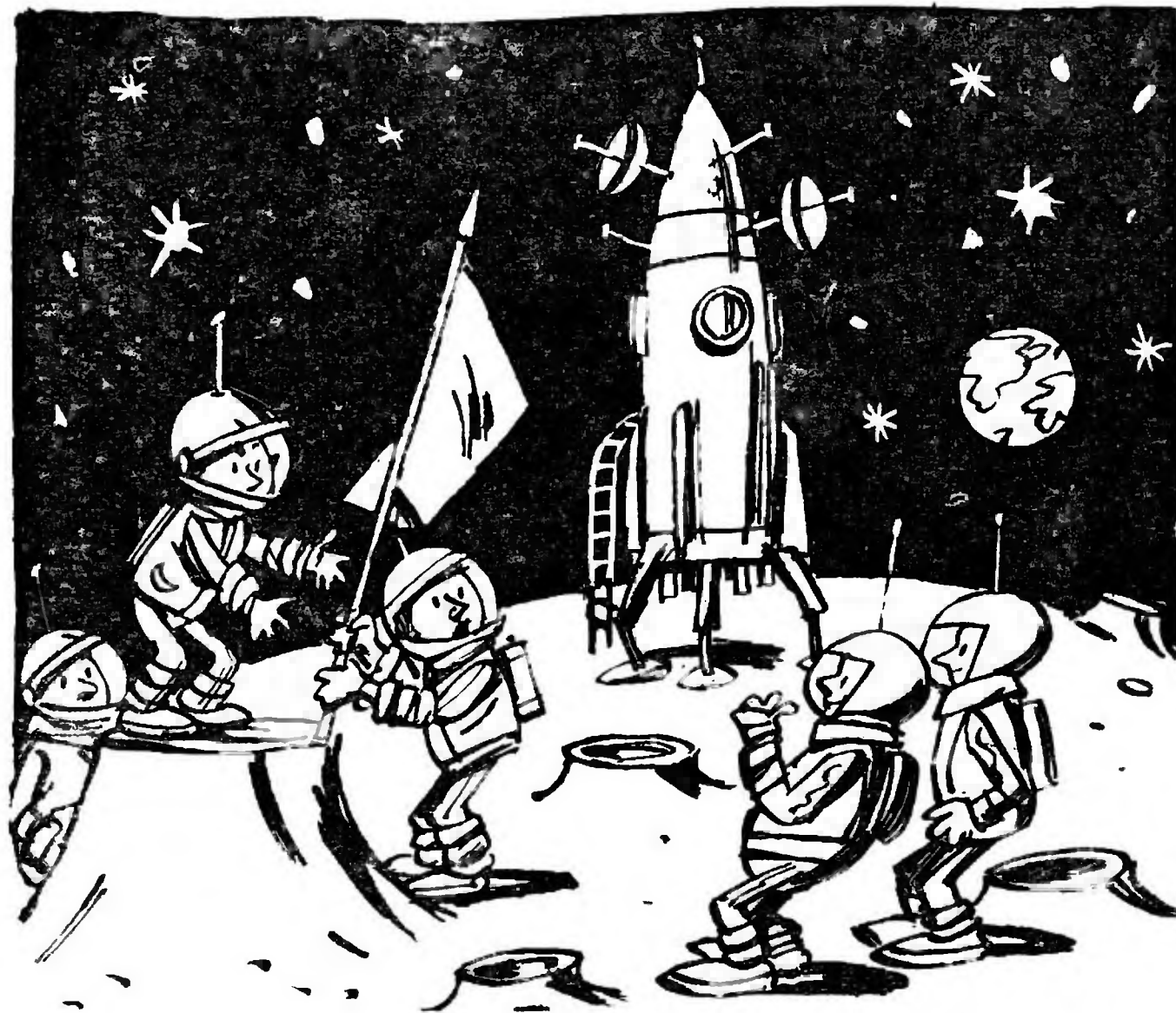
Коли раптом з'являються люди і запитують:

— Чого це ви галасуете!

— Як чого? Ми перші ступили на Місяць!

— Тю! А ми думали, наші вже комбайн для радгоспу привезли врожай збирати.

Повідомив П. УКРАЇНЕЦЬ.
м. Щорс, Чернігівської обл.

ГІТЛЕР У ВОРОЖКИ

Під час війни в Німеччині об'явилась знаменита ворожка.

Прийшов до неї поворожити і Гітлер.

Побачила ворожка біснуватого фюрера, злякалась:

— Не можу, фюрере, — благала вона. — Хоч убий, але не можу!

Повернувся фюрер додому, переодягся в шоферський костюм і знову пішов до ворожки.

— Погані твої справи, шофере, — зітхнула ворожка. — Поламаються твої обидві осі*, і ти собі голову зламаєш.

Повідомив М. П. КЛОЧКО
з м. Макіївки,

* Мова йшла про горезвісні осі Берлін—Рим та Берлін — Токіо.

ЯК ІВАН ВОЗА ПІДИМАВ

Сидять на призьбі коло хати Іван та Гнат — два стареньких куми, та й молодість згадують.

— Ех, куме, — зітхнув Іван, — а було ж, що я за молодих літ і воза з снопами підіймав.

— Брешете, куме, — махнув рукою Гнат.

— А от давайте закладемося, що не брешу.

Вдарили по руках. Тоді Іван і каже:

— Програли ви, куме, бо я таки підіймав того воза. Підіймав, підіймав, та й не підняв.

Повідомив М. ГОВОРУХА
з селища Зелений Яр,
Запорізької області.

«ЛЕГКИЙ» ЗАРОБИТОК

Жив собі колись бідний багатодітний селянин. Щоб якось кінці з кінцями звести, взявся він ікони малювати. «Попи, — говорить, — на тих богах легкий хліб заробляють, то чому б і мені трохи не підживитися».

Якось зайшов до нього сусід та й питає:

— Ну, куме, як воно: легше тепер тобі живеться?

— Та воно, — відповідає той, — таки легше, як ціпом махати. Але поки того святого зроблю, та поки продам, то діти й чорта з'їдять...

Повідомила
М. В. ПОХОДНЯКОВА
з селища Ново-Псков, Луган-
ської обл.

ЛЕДАР І ЕКСКАВАТОР

Питав один робітник свого знайомого — горезвісного ледаря:

— А де ж ти, чоловіче, зараз працюєш?

— Та на великих будовах! — каже той.

— Як же це так? Ти ж з Києва не вилазиш!

— А ти чув про могутній крокуючий екскаватор? — питає ледар.

— Чув...

— А знаєш, що він тисячу робітників замінює?..

— Знаю.

— Так ото ж я один з тієї тисячі, він за мене працює...

— А чи ж він і їсть за тебе?

— Е, ні, їм я сам... Треба ж і мені щось робити...

Повідомив С. М. МОРДУ-
ШЕНКО з м. Запоріжжя.

МАРФУТКА

У одного чоловіка народилася дочка. Понесли куми її хрестити, піп назвав її Марфою. А Марфа в того чоловіка вже була. От мати й каже:

— Та хоч би Марфутка була, а то дві Марфи... Піди, чоловіче, до попа, попроси, хай Марфуткою назве...

Пішов чоловік до попа, а той:

— Даси сто рублів, то буде Марфутка...

Що робить, поніс чоловік сто рублів. Зрадів піп та й каже:

— Сто рублів не шутка, нехай буде Марфутка.

Надіслав Є. А. ГРЕБЕНЮК
з с. Вороненці, Золотоні-
ського району, Черкаської області.

ПОРОЗУМІЛИСЯ

Старий піп дуже любив чини. Одного разу розказував він молодому дячкові, як його колись хотіли римським папою призначити. Аж бачить, дячок посміхається недо-вірливо.

— Якщо не віриш, то можеш самого папу римського запитати, — сказав піп.

— Я вам вірю, батюшко, бо й сам часто брешу, — відповів дяк.

Повідомив І. В. ГАПОНЕНКО
з с. Запруддя, Рокитнян-
ського району, Київської
області.

ТІЛЬКИ ВИ...

Якось уночі здалося одному панові, що в дім до нього хтось заліз. Перелякався пан та й гукнув на слугу, щоб той покої оглянув.

ТОРБИНЧИН БРАТ

Найняв багатій бідного молотити хліб. Домовилися, що бідний буде молотити цілий день, поки світить сонце. За це багатій буде платити йому по торбинці зерна за кожен день.

Помолотив бідний день і збирається додому.

— Ні, нікуди ти не підеш, — зупинив його багатій. — Удень ти молотив при сонці, а зараз світить місяць, брат сонця. Треба і тепер молотити.

Бідний погодився.

Та ось настав час розплати. Бідний наставив торбинку, а багатій всипав у неї мірку пшениці. Але чудне діло: в торбинці нічого не залишилось. Тоді багатій ще всипав декілька мірок, а торбинка все порожня. Дивиться багатій і бачить, що торбинка внизу розрізана і до дірки ще й мішок пришитий.

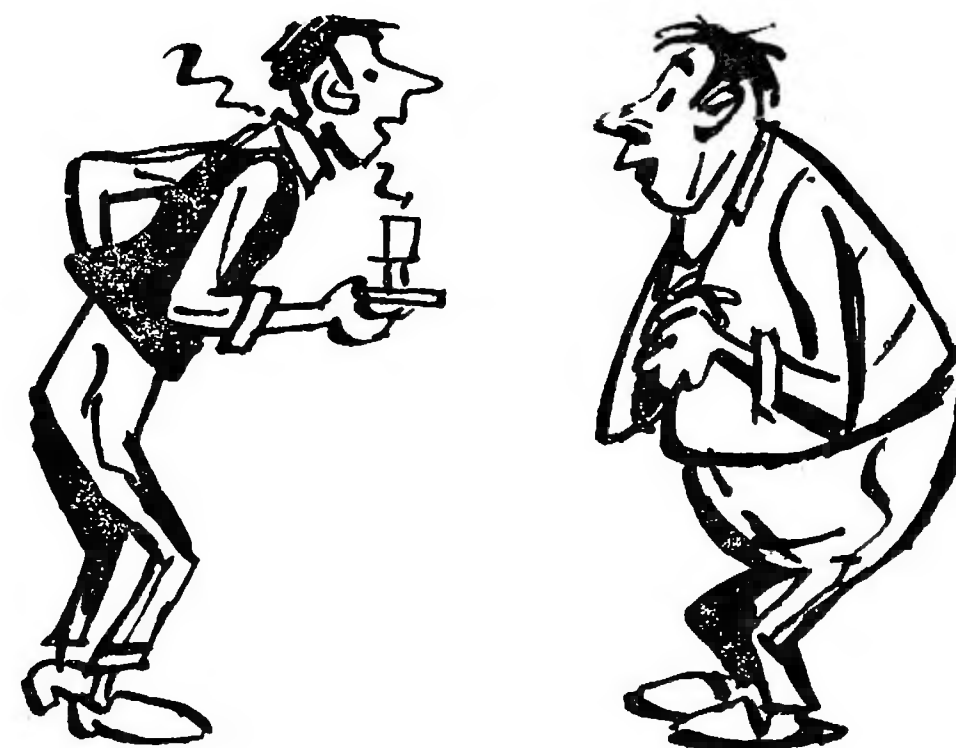
— А це що таке? — закричав багатій.

— Торбинка, — відповів бідний.

— А внизу що?

— А це торбинчин брат, — спокійно відповів бідняк.

Повідомив В. В. ІЛЬЧЕНКО
з м. Костополя,
Ровенської обл.

Обійшов слуга усі кімнати. Заглянув у кожен закуток. Повернувся та й каже:

— Нема в усьому домі злодіїв, тільки один ви, пане.

Повідомила
Галина КОНДРАТЮК
з с. Тинів, Дрогобицького
району
Львівської області.

ЯК МУЖИК З ПОПОМ У КАРТИ ГРАЛИ

Одного разу піп з мужиком у карти грали, і піп лишив мужика дурнем. Пішов мужик додому та й ліг спати. А потім, вставши серед ночі, підійшов до попового будинку та й давай грюкати в двері.

— Хто там стукає?.. Що сталося? — гукає переляканий піп.

— Це я, батюшко, — спокійно відповів мужик.

— Ху ти, чорт, налякав мене. Чого тобі треба серед ночі? — зітхнувши, промовив піп.

— Еге, батюшка, коли б не та десятка жирова, то ви були б дурнем, — сказав мужик та й пішов собі додому досипати.

Надіслав
М. О. ЛЕВКІВСЬКИЙ
з с. Борщів, Овруцького
району, Житомирської
області.

З М І С Т

Ви чули?	33
Рідна жінка	33
Святий та божий	4
Хвалькуваті голови	5
Де братик взявся?	5
Знайшов вихід	6
Перед екзаменом	6
Вставив	7
Терпець урвався	7
Сміхота	8
Трошки не те	8
Хто ледачіший?	9
Спритний пічник	9
Однаково стригти будем...	10
Обое «розумні»	10
Мовчальники	11
Добрі ліки	11
Щоб не перелякалась корова	12
Ще в око попаде	12
Порадив...	13
Якби навпаки	13
Точна відповідь	13
Смачні вареники	14
«Зрозумів»	14
«Сумлінний...»	14
Дякова повага	15
Як батько сина навчав рано вставати	15
Не так написав	16
Скупий пан	16
Хитрість ледаря	17
Під червоною парасолькою	18
Солдатська вечеря	19
Чому батько помер	20
Бочка диму	20
Як пан бороду фарбував	22
Відьма	23
Правду сказав	24

Лікарська порада	24
Сам себе перехитрив	25
Доброго здоров'я!	25
Заробив	25
Переправа	26
Пояснив	26
Похвалився...	27
Як пан назочку склав	27
Провчив	28
«Вміє собі порадити»	29
Чи вродила гречка	29
Приймак у церкві	30
Порозумілися	30
Покарав	31
Простила гріхи	32
Піп і гарбуз	33
Як корову продавали	34
Могорич	34
Насолив	35
Розумна дитина	36
Вірна прикмета	36
Заспокоїв	36
Нехай покрутиться	37
Без церемонії...	38
У старости	38
Нагодував	39
Нема в що взутися	39
Засипався	40
Три юшки	40
Мовчан-зілля	41
Як Іван курчата висиджував	42
«Послуга»	42
Посиденьки	43
Гостини	43
Мжичка	44
Що сказав господь	44
З ярмарку	45
Оповідання сміливця	45
Чудасія	45
Де шумить, а де тихо	46
Не туди потрапив	46
Солдат і богомаз	47
Оце корова!	47
Як до чого...	48
Синок-дипломат	48
Хоробрий заєць	49
Теця провчила	50
Як солдат «годі» з'їв	51
Гість з міста	51
Спіймав на брехні	52
А ти казав...	52
Не розгубився	53
Має нюх	53
Коров'яче яйце	53
«Прилунилися»	54
Гітлер у ворожнці	55

Як Іван воза підіймав	55
«Легкий» заробіток	56
Ледар і екскаватор	56
Марфутка	57
Порозумілися	57
Торбинчин брат	58
Тільки ви...	59
Як мужик з попом у карти грали	60

СТО ДА ЕЩЕ ОДНА...

(На українском языке)

Редактор Ф. М а к і в ч у к

БФ 12897. Зам. 05256. Підписано до друку 10. X. 1966 р.
Тираж 125.000. Формат паперу 70×108¹/₃₂. 1 папер. арк.
2 друк. арк. Ціна 10 коп.

Видавництво і комбінат друку «Радянська Україна»,
Київ, Брест-Литовський проспект, 94.